

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E. C.
przeciwko [...] BANK [...] S.A. w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych we Wrocławiu
z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt VII Pa 324/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 30 października 2014 r. oddalił apelację skarżącej powódki E. C. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z 14 lipca 2014 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko pozwanemu Bankowi o przywrócenie do pracy na poprzednie warunki pracy i płacy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi ma wynikać z naruszenia art. 10 ust. 3 ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami

stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, ponieważ Sąd Okręgowy oczywiście błędnie odczytał i zastosował ten przepis (...).

Po wtóre, z naruszenia art. 8 k.p. Podniesiono, że Sąd Okręgowy rażąco naruszył ten przepis w zakresie w jakim stwierdził, że działanie pracodawcy, stosującego wypowiedzenie zmieniające, nie zmierzało do rozwiązania umowy o pracę, czyli do obejścia zakazu definitywnego wypowiedzenia (...).

Pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych. Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Uwaga ta wynika z tego, że wniosek poprzestaje w pierwszej części tylko na zarzucie naruszenia art. 10 ust. 3 ustawy z 13 marca 2003 r. Nie jest to wystarczające do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Chodzi o to, że regulacja ta nie wyczerpuje podstawy prawnej żądania. Badanie zasadności i zgodności z prawem wypowiedzenia nie zamyka się w tym przepisie. Znaczenie mają bowiem dalsze regulacje, czyli z art. 42 i art. 45 k.p. (Sąd w uzasadnieniu powołał także art. 30 § 4 k.p.). Wynika to z art. 12 ustawy z 13 marca 2003 r., stanowiącego, że przy rozwiązywaniu stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie, a także przy rozpatrywaniu sporów związanych z naruszeniem przepisów tej ustawy stosuje się przepisy Kodeksu pracy. Innymi słowy art. 10 ust. 3 nie określa roszczeń, których pracownik może dochodzić, nie stanowi też podstawy dla pełnej oceny zasadności i zgodności z prawem wypowiedzenia. Zwłaszcza, że art. 10 ust. 3 za przesłankę ma niemożność zatrudnienia na dotychczasowym stanowisku, a to jak ustalono było jednostkowe, natomiast argumentacja wniosku idzie dalej, bo zarzuca brak właściwej analizy i kwalifikacji prawnej wynikających z pominięcia zatrudnienia na nowych równorzędnych stanowiskach w miejsce zlikwidowanych.

Podobna ocena odnosi się do drugiej części wniosku, gdyż klauzula generalna z art. 8 k.p. może być stosowana wyjątkowo, czyli zasadniczo nie wtedy, gdy pozwany (tu pracodawca) nie narusza prawa pozytywnego. W sprawie nie ustalono, iżby pozwany zastosował instrumentalnie wypowiedzenie zmieniające. Sąd miał to na uwadze w rozstrzyganiu (uzasadnienie zaskarżonego wyroku) i wykluczył, iżby zachowanie pozwanego zmierzało do obejścia prawa a likwidacja stanowiska była pozorna. Takie jest ustalenie faktyczne, na którym oparto zaskarżony wyrok. Wiązałoby ono przy ocenie podstaw kasacyjnych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a więc wiąże również w ocenie szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Skarżąca nie zarzuca naruszenia prawa procesowego w podstawie kasacyjnej ani w podstawie przedsądu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98, 99 i 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.